

Missziói gyülekezet

Lekció: Jer. 2.1-13

Textus: Ef. 1.11-12

2002. szept. 15.

Gazdagrét

Dicsőítés - Isten magasztalása

Az elmúlt héten elkezdett témánkat kívánom folytatni a mai napon. Arról beszéltünk, hogy a keresztyén egyház lényege szerint missziói. Az Atya elküldte a Fiút a világba, majd a megfeszített és feltámadott Jézus Krisztus hasonlóképpen elküldte az egyházat. Hangsúlyoztuk, hogy a misszió nem az egyház egyik programja, hanem létének értelme. Azért választottam ezt a témát ez év őszére, valamint azért imádkozom, hogy gyülekezetünk missziói tudatában megerősödve, a Szentlélek által megújulva és felébresztve költözzön be az új templomba - ha Isten megadja nekünk - ez év Karácsonyán. Legyünk készek betölteni azt a küldetést, amiért Isten itt plántált egy gyülekezetet - aminek mi mindannyian részei vagyunk - és amely küldetés részeként templomot építünk!

Évekkel ezelőtt öt kifejezéssel írtuk körül, hogy mire hív bennünket az Úr, milyen gyülekezet szeretnénk lenni. Ezek a következők: tanítványság, dicsőítés - Isten magasztalása, közösség, szolgálat, misszió. Az elkövetkezendő hetekben ezekről fogok szólni abban a reményben, hogy Isten megerősíti közös látásunkat, és formálja missziói közösségünket. Ma a dicsőítésről, Isten magasztalásáról kívánok szólni. A meghatározásunk így hangzik:

Dicsőítés, azaz hogy önmagunkat Istennek ajánljuk hivatásunkban, családi életünkben, pihenésünkben, valamint, hogy Istent magasztaljuk énekkel és zenével istentiszteleteinken. (1Kor. 10.31.)

Pál apostol a felolvasott bibliai részben Isten kiválasztásának a titkáról és csodájáról szól. Valójában egy Istent magasztaló imádság a levélnek ez a része, amelyben azért dicsőíti a Mindenható Urat, mert Jézus Krisztusban kiválasztott bennünket a magáénak. A v.12-ben azt olvassuk, hogy azért hívott el minket, azért lettünk az övéi, hogy dicsőségének magasztalására legyünk. Az apostol persze nemcsak imádságban tesz eleget ennek, hanem egész életével és szolgálatával Isten dicsőségére kíván lenni (1Kor.10.31, Róm. 12.1-3).

Az egész élet istentiszteletének középpontja, erőforrása a gyülekezeti istentiszteletünk. Isten dicsőítése, az ő imádása, előtte való hódolás az, amiért együtt vagyunk. Ez missziói életünk szíve.

Kicsoda áll istentiszteletünk középpontjában?

A válaszunk általában az, hogy természetesen az Úr. Ki más lehetne a középpontban? Azonban gondoljuk meg, hogy tényleg így van-e ez. Hadd idézzek néhány visszatérő gondolatot - saját magunktól. "Elmegyek meghallgatni a prédikációt." Rosszabb esetben XY-t. - Ez az istentisztelet? "Hát ebből nem kaptam semmit." - Jogos elvárás? "Semmi izgalmas vagy új nem volt az istentiszteleten, unalmas volt." - Vajon szórakozni megyünk? Ezek a megjegyzések arról árulkodnak, hogy bár azt gondoljuk, hogy az istentisztelet középpontjában Isten áll, valójában ezt a helyet mi magunk foglaltuk el.

Nem meglepő ez. Vajon tudjuk-e, hogy milyenné formál bennünket a fogyasztói társadalom? Emberek sokasága azon dolgozik, hogy megvizsgálja szokásainkat, kikutassa értékeinket, megismerje ízlésvilágunkat. Amikor elkészül a leírás, gondosan célbaveszik legmélyebb szükségünket, kimondatlan vágyainkat, felöltöztetik terméküket ennek megfelelően és közben hangsúlyozzák, hogy minden értünk van. Természetesen minden a fogyasztás érdekében, valamint az ebből származó haszon érdekében történik, de mi ahhoz szokunk hozzá, hogy mi vagyunk mindennek a középpontjában. És ha valami kisebb kellemetlenséggel jár, ha egy áruház előtt nem találunk parkolóhelyet, ha valahol a kiszolgálás nem elég gyors, ha valahol szórakoztatás helyett untatnak, akkor oda nem megyünk vissza. Nem, mert nem ehhez szoktunk, és elvárjuk, hogy minden úgy történjen, ahogy az a legkényelmesebb nekünk. Vajon van ennek köze ahhoz, hogy "ebből nem kaptam semmit", vagy "az istentisztelet nem volt elég izgalmas"? Úgy tűnik,

mintha - akarva-akaratlanul - fogyasztói közönségként jelennék meg istentiszteleteken, és nem azért, hogy Isten elé borulva imádjuk őt és hálát adjunk neki.

Eugene Peterson ezt a mai kor baálizmusának tartja (Five Smooth Stones.... 180kk). Baál tisztelete és imádása volt a nagy kihívás Isten népének, Izraelnek Kánaánban. A kánaáni Baál kultusz és az Úr, Jahveh imádása évszázadokon át egymás mellett jelentkezett és egymás versenytársa volt. Baál tiszteletének a lényege az őt imádó érzéseiben, szenvedélyében és átélésében volt, mondja Peterson. A bikafejű Isten, a bor istene, a termékenység istene mindig az aktualitás istene volt. Az azonnali szükségeket elégítette meg. Ha valakit csapás ért, áldozatot mutatott be. Ha valaki aggódott a termés miatt, meglátogatta a templomi prostituáltat. Ha valakinek öröme volt, a bor istenének hódolt. Az tette, amit érzett, hogy tennie kell, akkor, amikor úgy érezte, hogy szükséges. A hangsúly az átélésen, a megelégedésen, az ekstázison volt.

A próféták ezt a vallásosságot paráznaságnak nevezték. Nemcsak azért, mert Izrael, amikor a Baálhoz fordult, hűtlen lett az Úrhoz, egyetlen hitveséhez, hanem azért is, mert ez a vallásosság azt mondta: "Megelégtlek. Vallásos érzéseket akarsz? Megadom. A szükségeid betöltését keresed? Olyan formában kapod meg tőlem, ahogy az a legvonzóbb számodra." Az istentisztelet alapjává a hódoló érzései, tapasztalatai, vágyai és szenvedélyei lettek.

Ezzel szemben Jahveh imádata középpontjában az ő Igéje, az ő szava áll. Az istentisztelet az Isten Igéjére adott válasz Isten népének a közösségében. Az istentisztelet nem az, amit tapasztalunk, hanem az, amit cselekszünk - függetlenül attól, hogyan éreztünk magunkat. Természetesen ebben is van szerepe az érzéseinknek, a szükségjeinknek, Isten elé visszük a vágyaink, de mindez az ő szava kontrollja alatt marad. A cél akaratának elfogadása, engedelmesség és önmagunk odaszánása. Nem az minősíti az istentiszteletet, hogy most fáradtan jöttem ki, mert hosszú volt, vagy nyűgösen, mert nem hallottam újat. El tudod képzelni, hogy Isten e szerint minősíti azt, hogy te istentiszteleten voltál? Már pedig ha ő van a középpontban, és nem te, akkor ő minősít.

A kérdés tehát az istentisztelet "iránya". Kapni jössz vagy adni? Magadért vagy Istenért? Szórakozni vagy őt magasztalni? Tudom, hogy ezeket nem lehet állandóan és kíméletlenül szembeállítani egymással, de ma az a kérdés, hogy fogyasztói mentalitással jössz, Istent szólítva de önmagadat szolgálva, vagy Isten Országáért veszel részt istentiszteleten? Feltöltődni, megnyugodni, a viharfelhőket elhárítani, vagy pedig az Urat az ő népe közösségében imádni jössz ide? Azt várod, hogy Isten szolgáljon neked, vagy te vagy kész szolgálni őt? Ki van a középpontban?

Sokaknak kell valóságosan megtérni ezen a ponton. Mert nem megtérés az, ha azt mondd, hogy befogadtad a szívedbe Krisztust, de az életed iránya, amint az az istentiszteleten megmutatkozik, nem változott meg. Mert nem megtérés az, ha el tudod mondani, hogy Krisztus meghalt a bűneidért, de az életed továbbra is saját céljaidról, saját vágyaidról, saját elképzeléseidről szól. Amilyen az istentiszteleted, olyan az életed. Ha ide kizárólag kapni jössz, akkor a mindennapokban is te vagy a középpont. Akkor pedig nem tértél meg, nem ismerted meg Krisztust, még akkor sem, ha megérintett, ha meghallottad a hangját, ha szíven ütött, hogy meghalt érted. Nem tértél meg, mert a megtérés nem más, mint megfordulás, irányváltoztatás, a gondolkodás megváltozása, már pedig ez a te esetedben nem történhetett meg, ha még mindig minden magad körül forog. A megtérés az élet radikális irányváltozása, amikor minden, ami eddig kizárólag rád mutatott mostantól kizárólag Istenre mutat, aki teremtett és megváltott Jézus Krisztusban.

Mit az istentisztelet helye a missziói gyülekezet életében?(ha nem egyéni szükségjeink, vágyaink kielégítése)

Először is Isten missziói népének egyik legfőbb jellemzője. A keresztyén közösség megkülönböztető tulajdonsága, hogy Isten dicséretének közössége. Az őszinte ünneplés és dicséret nagyon ritka a mai társadalomban. A tisztelet, az a hozzáállás, ami valami nála nagyobbra és jobbra csodálattal és szeretettel tekint, méltatlannak és nevetségesnek tűnik sokak számára. Ugyanakkor a gyülekezet dicsérete magába foglalja a hálaadást is. A keresztyén gyülekezet olyan közösségként találkozik, amely elismeri, hogy Isten határtalan jóságából és kegyelméből él. Istent szeretetért,

bűnbocsátó és új életet adó kegyelméért magasztaljuk, és mindent ajándékának ismerünk el. Ennek ismételt átéléséből, ennek öröméből fakad a misszió.

De gondolkodjunk tovább az istentiszteletről, Isten magasztalásáról és dicsőítéséről. Talán van valami igazság abban, hogy olyanok leszünk, mint amire szemeinket és gondolatainkat gyakran és folyamatosan irányítjuk. A sok erőszak a televízióban közömbössé, majd ebből fakadóan erőszakossá tesz. Egy-egy bálványkép meghatározza, hogyan értelmezi önmagát az a közösség, amelyik tiszteli és imádja. A közelmúltban hallottam arról, hogy a letelepedő magyar törzsek világában hogyan változott át a szökellő szarvas képe a megnyugvó szarvaséra. A kép, amelyet magunk elé állítunk, hatással van ránk. Hasonlóan meghatározó bálványok ma akár a pop-, akár a médiasztárok. Aki ezekre mereszti a tekintetét (itt természetesen nem kizárólag szósznerinti értelemről van szó), az maga is átváltozik az ő képükre. Az istentisztelet az a hely, ahol együtt a megfeszített és feltámadott Jézus Krisztust "szemléljük", a keresztségben, az úrvacsorában, az igehirdetésben, az éneklésben és az imádságban. Őt szemlélve (vö. 2Kor.3.18) elváltozunk és erőt merítünk. Hatalmára és dicsőségére rácsodálkozva, őt ünnepelve kapunk erőt arra, hogy a látható világban a láthatatlan Isten Országának valóságában éljünk.

Isten Országának a törvényei, az értékei, a céljai, a módszerei ellentétesek az Isten nélküli társadalomban találhatóktól. Az Ige folyamatos megszólalásán keresztül, a megtört kenyér és kitöltött bor magunkhoz vétele által, az énekeinkben való válasz által ezekben a más törvényekben, célokban, módszerekben erősödünk meg. Hiszen tudjuk jól, hogy Jézus egészen másként élt, mint a világ diktálta volna. Az ügyeskedés és manipuláció helyett mindig nyíltan és őszintén szólt és cselekedett. Önmaga megelégtetése helyett az Atya akaratának véghezvitele volt a célja. Vagyongyarapodás helyett mások meggazdagítására törekedett. A hatalom megragadása helyett letette az életét a kereszten. Isten magasztalásában, dicsőítésében közösen szemléljük ezt a Jézust, hogy magunk is az ő képére formálódjunk át.

De miért változunk el az ő képére és hasonlatosságára? Azért, hogy vasárnaponként gyönyörködjünk egymásban? Nem, hanem azért, hogy így átformálódva, őt visszatükrözve folytassuk az élet istentiszteletét hétfőn. Isten magasztalása a gyülekezetben ünneplés, amikor megszűnünk a munkánktól, hogy kizárólag Istenre figyeljünk. Kilépünk a munkából, belépünk az ünnepbe, majd visszatérünk a munkába. Munka és ünnep között azonban nincsen elválasztó fal. Nem két külön világról van szó. Egy világhoz tartozik a kettő. Azért jövünk össze ünnepelni hogy megújulva térjünk vissza az élet istentiszteletébe, a mindennapok világába. Isten összegyűjti az ő missziói népét, megszólítja Igéjével. Az Igében eligazítást, megerősítést, bűnbánatra hívást, megbocsájtást, vígasztalást közöl velünk. Mi elé jövünk dicséretünkkel, hálaadásunkkal, bűnbánatunkkal és kéréseinkkel, imádjuk őt. Együtt örvendezünk és egymást bátorítjuk. Mindezt azért, mert az Úr már küld is vissza a nem hívó családtagok, a kollégák, az iskolatársak közé: legyetek nekem tanúim! Azután egy héttel később, sikerekkel és kudarcokkal, örömben és bánatban mi, Iste missziói népe újra összegyűlünk, hogy imádjuk őt. Ő pedig ismét önmagát adja, majd megint elküld, hogy tanúi legyünk. Egész héten élünk Isten Országának a valóságában. Majd eljön a következő vasárnap, az Úr napja, amikor összegyűjt...

Ha így látod Isten magasztalását, egészen más vagy, mint amikor csak önmagad szükségeire figyelsz. Ha az istentisztelet középpontjában az Úr áll, az életedben is Őt szolgálod. Ha hétfőtől szombatig magadért hajtasz, vasárnap is magadért jössz.

Megtértünk-e hát? Megtértünk-e már önmagunk kereséséből Jézus Krisztus imáadására és szolgálatára? Istentiszteletre járó individualista fogyasztók vagyunk, vagy Isten missziói népe aki az egész élet istentisztelete közepében együtt boruluk az Úr elé? Isten Szentlelke végeze a folyamatos megtérést közös életünkben! ÁMEN!